

VECKOBLADET

Nr 21 i webbform

070615

Raska tag

Jag läser i New York Times att den senaste flugan inom friluftslivet är "speed hiking", vilket väl närmast får översättas till snabbvandring. Normal vandring med packning brukar gå med en hastighet på så där 4 km/tim medan snabbvandrare håller uppåt 8 km/tim. Det får gärna vara kuperat också. Ett gäng gick t.ex. upp och ner på ett berg med en stigning på 4000 meter på en sträcka av drygt 50 km och det mellan halv sex på morgonen till nio på kvällen.

Jobbigt förstås, men visst skulle man kunna ordna något liknande här i den skånska vildmarken. T.ex. att gå från Kågeröd till Klippan och därvid besöka Skånes högsta punkt, belägen på Söderåsen, 212 m, tror jag. En dagstur?

Lund tidigt ute

Men då erinrar jag mig att vi i Lund har legat före som alltid. Det är väl så där tjugo år sedan vänsterpartiet i Lunds vandringssektion utannonserade en snabbvandring, från Oxie till Ystad på en dag. Det måste ha varit i augusti, jag minns att det var varmt och att vi gick över en del stubbåkrar. Vi tog tåget till Oxie och satte igång och vi var väl åtta- tio stycken, åtminstone i början. Som vanligt hade arrangören, den vanlige, beskrivit den utannonserade turen i lustfyllda ordalag och bedömde den som väl ägnad för envar. Det kom i varje fall till en kris för några strax söder om Börringesjön och det visade sig inte hjälpa med doping, i det här fallet folkkonjak. Det blev taxi för några, t.ex. en nu känd chef för SACO:s samhällsekonmiska bevakning, lätt igenkännbar för sin intressanta dialekt. Men vi andra kämpade på och nådde havet strax öster om Abbekås. Jag tror inte vi hade så mycket att säga varandra på kvällen i den mån vi inte diskuterade fotvård. Det var jobbigt nog att gå in till Ystad nästa förmiddag.

Lång svans

Erfarenheten talar alltså inte så mycket för snabbvandring. "De här utflykterna handlar inte så mycket om utsikter eller att se den vackra vildmarken" säger en av entusiasterna till tidningen. Nej, det inser man, och där finns beröringspunkter med Skånevandringarna, vi har väl inte precis sett på blommor och så. Däremot har vi ofta kommenterat fritidshusens arkitektur och utformning av trädgårdsskulpturer och liknande, men det behöver man ju inte stanna för.

Det är många hundra som har varit med på någon vandring, snabb eller långsam, gissar jag. Man då lugnt säga att den överväldigande majoriteten har bara varit med en gång. På så sätt besannas även här det nu så aktuella begreppet den långa svansen. Trevlig sommar!

Lucifer

Flit & kvalitet räcker inte

Sten H. berättar i förra VB hur han efter tjugo års uppehåll börjat gå på vänsterpartiets kommunala beredningsmöten. Han har blivit imponerad över fliten och uthålligheten i arbetet, liksom över kvaliteten och klasskänslan i den politik som förs ut. Ja, så gäller det bara att få Lundaborna lika impade och så är maktskiftet 2010 säkrat.

Själv har jag, om än oregelbundet, följt kompolarbetet under en del av den mellantid då Sten varit frånvarande. Allmänna intrycket är att det är andan och stilen från 1970-talet som håller i sej, trots att personerna byts ut. Partiorganisationen tar kommunalpolitiken på allvar, nyckelpersonerna deltar regelbundet på måndagsmötena, det diskuteras flitigt, man får föredragningar från utomstående sakkunniga etc.

Men detta gällde alltså även under förra valperioden, och så gick det som det gick i kommunalvalet: sju mandat blev fyra. Borgarna vann i Lund inte för att de hade en bra lokalpolitik utan för att folk var trötta på Göran Persson, skriver Sten. Han är förstuds medveten om att detta bara är en del av sanningen, att det t.ex. finns klassförskjutningar i både Sverige och Lund som går vänstern emot. Men man ska inte överdriva vare sej betydelsen av sådana förskjutningar eller styrkan i det "kommunala sambandet". Jag säger bara Fagersta. Också där var väljarna förmodligen trötta på Göran Persson. Ändå ökade vänsterpartiet lokalt, till 58 procent. Vänsterpartiet i Lund ingick ju under förra perioden i en s-dominerad koalition. Oförmågan att behålla majoriteten var därmed en svaghet hos alla de tre ingående partierna, både tillsammans och enskilt. Ändå fanns det goda saker att säga om den förda kommunalpolitiken och inte minst om vänsterpartiets roll däri, som var större än numerären antyder. Men ingen kan säga att det svängde särskilt starkt om något av partierna. Inte om miljöpartiet, som ändå har haft Lund som ett av sina starka fästen och där den "nya" miljöopinionen rimligen borde vara starkare och snabbare än hos svenskarna i gemen. Inte lyckades de lansera några häftiga lokala miljöalternativ. Socialdemokraterna förvaltade och säga vad man vill om Lennart Prytz, men lyskraft har han inte.

Det gick bra för Lund, inte minst tack vare Ericssons explosiva tillväxt. Men det återspeglades inte i mentaliteten. De piggaste ungdomarna fortsatte att flytta till Malmö. Man hade under perioden möjlighet att kompensera bristen på färgstarka lokalpolitiker och sätta Lund på kartan genom att engagera Gunnar Wetterberg som kanslichef. Han ratades för en person som få Lundabor vet vad han heter och färre rätt kan stava namnet på. Vänsterpartiet under ledning av Mats Olsson var med och ratade Wetterberg. Det tror jag säger något om bristen på den typ av perspektiv som kan lyfta en stad och ett parti. Sen hjälper det inte hur mycket man än gnetar.

Gunnar Sandin

G8-mötet

Diktator och krigsförbrytare verktyg i "kriget mot terrorismen" (och i stormakternas fortsatta kamp om makten över Afrika)

En prydlig bild i Sydsvenskan 9/6 illustrerar rapporten om hur G8 hittills hanterat Afrikas växande problem. Där ses Afrikanska unionens president och ledarna för tre viktiga afrikanska nationer på väg mot en konferens i Heiligendamm. Främst går Etiopiens premiärminister Meles Zenawi, självsäkert leende och iklädd snygg grå kostym.

Vem?

Vem är då Meles Zenawi, och hur kommer det sig att han fått en så framträdande roll på G8-mötet? Som ledare för TPLF – Tigrays befrielsefront – störtade han i samarbete med den eritreanska befrielserörelsen den etiopiska Mengisturegimen i ett fälttåg som försiggick samtidigt med det första Irak-kriget.

Ett angreppskrig

Efter att ha tillskansat sig makten i Etiopien vände han sig mot de forna bundsförvanterna i Eritrea och startade 1998 ett angreppskrig (naturligtvis framställer den etiopiska propagandan

krigsutbrottet på ett annat sätt) mot Eritrea.

Mot förmodan lyckades Eritrea försvara sig. Efter vapenvilan 2000 tillsatte FN en gränskommission för att avgöra den historiska gränsen mellan de två nationerna. Gränskommissionen kom fram till att Etiopiens territoriella anspråk saknade täckning.

De två nationernas ledare, Etiopiens Meles Zenawi och Eritreas Isaias Afewerki, förband sig i ett internationellt dokument att respektera gränsen. Men Meles Zenawi bröt omedelbart de åtaganden han gjort. Den etiopiska armén stannade kvar vid gränsen och spänningen mellan Etiopien och Eritrea förblev ett hot mot demokrati och utveckling i båda länderna.

Kritiken mot Meles Zenawi var hård inte minst från USA, FN, EU och Sverige. Man krävde att Etiopien skulle respektera gränsavtalet. Meles Zenawi satt löst: han hade förlorat ett förödande krig, var impopulär i hemlandet och föraktad internationellt. Frågan var när han skulle störtas.

9/11

Kriget mot terrorismen förändrade allt. George Bush identifierade Etiopien som en strategisk bundsförvant. Etiopien ligger centralt, mellan Sudan (Darfur) och Somalia (Mogadishu). Dessutom betraktas det som kristet, trots att hälften av befolkningen är muslimsk. Visserligen förlorade Meles Zenawi ett val, fängslade sina politiska motståndare, skickade militär mot demonstranter, mördade hundratal av dem, liksom han fängslade, torterade och mördade journalister. Men han behöll makten med stöd av den allt bättre beväpnade armén.

Ogärningarna ledde till att Sverige för första gången på årtionden skar ned biståndet till Etiopien, något som dock kompensades av inflödet från andra håll, främst USA. Etiopiens närvaro vid World Social Forum nyligen var stark och framgångsrik, med få och svaga protester mot övergreppen och krigspolitik.

USA har upprättat och fortsätter att bygga ut en väldig militärbas i Djibouti vid Röda havet, med gränser mot Eritrea, Etiopien och Somalia. (Som Sipri visade i sin årsbok häromdagen pågår i hela världen, och framför allt USA, en massiv militär upprustning.)

Nytt angreppskrig

24 december 2006 gick den USA-utrustade och USA-stödda etiopiska armén in i Somalia, förstörde den fredliga struktur som De islamiska domstolarna lyckats upprätta och störtade landet i kaos, med väldiga flyktingströmmar som följd.

EU protesterade mot det flagranta brottet mot folkrätten liksom Sverige, men protesterna var svaga och tystnade snart helt. Det dröjde länge innan den svenska regeringen engagerade sig för de svenskar som satt fängslade i Addis Abeba.

Även de områden som frigjort sig från Somalia och fungerar socialt och ekonomiskt – Puntland och Somaliland – drabbas. För en vecka sedan gav amerikanska krigsfartyg eldunderstöd till etiopiska styrkor som gick in i Puntland under förevändning att bekämpa ett islamistiskt träningsläger.

Meles Zenawis leende

Som en av västvärldens betrodda ledare i kriget mot terrorismen (som under kommande år kommer att fördjupa eländet på Afrikas Horn) kan Meles Zenawi se fram emot ett långt och tryggt maktinnehav. Han har alla skäl i världen att le i sin snygga grå kostym.

Vi kommer att se honom och hans emissarier i FN. Han kommer att vara värd för många biståndskonferenser i Addis Abeba. Han kommer att kräva humanitärt bistånd till de delar av Etiopiens befolkning som han för tillfället inte befinner sig i krig med.

Vi kommer att få se honom på tv och i färg i Sydsvenskan. Ett tryggt och villigt redskap för USA. En kämpe för västlig civilisation.

Gunnar Stensson.

Om bussgata på Norr och filmvisning

Svar till Mats Olsson och Hanna Gunnarsson

Mats Olsson påstår (i VB nr 20) att jag försöker "demonisera" vänsterpartiet och att DV skulle argumentera i stil med gamla KPML(r). Mats minns fel. KPML(r) argumenterade praktiskt taget aldrig i sakfrågor. Vilket jag gjorde i VB beträffande bussgatan på Norr. När det gäller "demonisering" så är nog Mats erfarenhet i den politiska genren betydligt mer omfattande än min. Den som har hört Mats kritik i fullmäktige mot dem som t.ex. är för samverkan i form av kommunförbund mellan Malmö och Lund i VA-frågor, eller i snart sagt vilken politisk fråga som helst, förstår vad jag menar.

Prinsessan på ärten

Mats säger att vänsterpartiets ställningstagande till bussgatan på norr hänger samman med trafiksäkerheten för barnet i området. Och visst, trafiksäkerheten är viktig. Men varför en sänkning av hastigheten till 50 km/tim skulle öka riskerna är lite svårt att förstå. 50 km i timmen är för övrigt den hastighet som råder på Möllevångsvägen nu. Och det är naturligtvis fritt fram att sänka hastighetsgränsen, både på Möllevångsvägen och på Norra Ringen ytterligare. VB-läsaren ska notera att jag inte, till skillnad från vad Mats vill påskina, påstår att vänsterpartiet i största allmänhet hör hemma hos bilismvärnarfronten. Vad jag hävdade var att v i denna fråga hamnat i dåligt sällskap. För övrigt var detta mitt debattinlägg riktat i första hand mot mp, men Mats Olsson har valt att inta en prinsessan-på-ärten-attityd när det gäller kritik mot vänsterpartiet. Vänsterpartiet skrader inte orden när det gäller kritik av med- och motståndare, men kritik mot v i sakfrågor betraktas som "demonisering".

Är film farligare än ett föredrag?

Vänsterpartiet är motståndare till att fullmäktigeledamöterna ska beredas möjlighet att "i anslutning till" ett fullmäktigesammanträde se Al Gores film "En obekväm sanning". Både Mats och Hanna bortser från dels det faktum att "En obekväm sanning" inte är en spelfilm i största allmänhet utan en information och faktaunderlag om klimathotet, dels att Lunds kommun satt upp kampen mot klimatförändringarna högt på den politiska dagordningen, men att de åtgärder som satts in är helt otillräckliga. Vänsterpartisterna verkar ha hängt upp sig på att det är just film det handlar om.

Det är nämligen inte alls ovanligt att fullmäktigeledamöterna ges möjlighet till fördjupad kunskap i politiska frågor i form av seminarier och dylikt. Det händer rätt ofta att man vid sådana seminarier visar stillbilder. Vänsterpartiet har inte haft något att invända mot detta. Men när det handlar om rörliga bilder då är det njet från v!

Man kan för övrigt undra hur v hade ställt sig om fullmäktige fått erbjudande om att Al Gore skulle komma personligen och hålla sitt föredrag om en obekväm sanning? "Nej, tack! Men kom gärna till vänsterpartiets partilokal?"

Ulf Nymark, Demokratisk Vänster

PS. Glädjande nog så har kommunens miljöstrategiska enhet kommit på samma tankar som Demokratisk vänster: dvs. att fullmäktigeledamöterna skulle må bra av att se "En obekväm sanning". Enheten har till fullmäktiges presidium inkommit med en skrivelse med i princip samma innehåll som DV. DS

En avslutande bild

VB är mycket för återanvändning och då menar vi riktig återanvändning, inte att göra tröjor av gamla flaskor!

Därför publicerar vi nedanstående bild igen trots dess otidsenlighet. Det finns inte längre någon kockumskran vid Habo Ljungs horisont och när såg du en parkeringsmätare sist? Kikaren är också tvivelaktig men att sitta i skuggan under en parasoll med något törstsläckande inom bekvämt räckhåll det duger lika bra nu som då.

En härlig sommar önskar

Redaktionen

